

Arrest

nr. 268 467 van 17 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit Khaled al Amoud, gelegen in de Westelijke Jordaanoever.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 24 augustus 2018. Op 11 september 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Zij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 27 april 2021 gehoord.

Op 8 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Nablus, er uw hele leven in Khaled al Amoud te hebben gewoond, van Palestijnse origine en een soennitisch moslim te zijn. U en uw familie zijn burgers van de Westbank en dus niet geregistreerd bij UNRWA. Uw vader werkt als arbeider, uw moeder is huisvrouw. U bent de oudste van vier kinderen: uw zus S. is gehuwd en woont met haar gezin in jullie wijk; uw broer A. is ongehuwd, woont thuis en werkt als arbeider wanneer er werk is; idem voor uw broer M.

U hebt uw middelbaar schooldiploma behaald en had gedurende een tweetal jaar sporadisch jobs, alvorens in de aircobranche beginnen te werken. De laatste twee jaar voor uw definitief vertrek uit de Westbank werkt u in een kledingzaak waar ook vrouwenkledij werd verkocht.

Hier leerde u begin april 2018 een meisje, B., kennen met wie u telefoonnummers uitwisselde, jullie contacteerden elkaar dagelijks. Ze woonde in het Balata vluchtelingenkamp in Nablus. Twee à drie weken later vertelde B. u dat ze tot de familie K. behoorde, dit was een grote en bekende familie omdat één van hun leden een rol speelt binnen de Palestijnse Autoriteit, wie of wat, dat wist u toen niet. Jullie begonnen over trouwen te spreken en besloten vervolgens ook elkaar persoonlijk te ontmoeten en dit gebeurde op 18 juni 2018 in een magazijn in Tobaz, jullie kwamen hier, elk voor zich, met het openbaar vervoer naartoe, en hadden hier seksuele betrekkingen. U verschoot toen u merkte dat uw vriendin geen maagd meer was en ontdekte toen dat ze al gehuwd was, een gegeven waarvan ze u tot dan toe in het ongewisse had gelaten. Ze vertelde u dat ze in een ongelukkig huwelijk gevangen zat en mishandeld werd. U stuurde haar weg, doch ze bleef u bellen. De eerste paar dagen reageerde u niet, doch uiteindelijk stemde u toe haar nogmaals in dat magazijn te ontmoeten. Ze hilde, zei dat ze van u hield, dat ze ongelukkig was in haar huwelijk en beloofde te scheiden. Jullie hadden op 2 juli 2018 nog een derde keer een ontmoeting in dit magazijn en sliepen weer met elkaar, dit ondanks dat u dit eigenlijk niet wou, maar ze had u verleid. Ze besloot haar vader op de hoogte te brengen van hoe ze door haar echtgenoot behandeld werd en dat ze wou scheiden.

Nadat jullie naar huis waren gegaan reageerde ze niet op uw berichten, een tweetal uren later werd u opgebeld en een mannenstem deelde u mee dat hij de echtgenoot van B. was en hij alle berichten die tussen jullie over en weer waren gegaan had gelezen, hij alles wist van jullie relatie en hij zou te weten komen wie u bent. U wist niet hoe te reageren en haakte in. Dit was in de avond van 2 op 3 juli 2018.

U wist niet wat te doen en bracht uw vader op de hoogte van uw relatie, hij begon te roepen en te tieren en droeg u op het huis te verlaten daar B.'s familie een grote familie was 'die alles konden doen'.

U vertrok naar een vriend in Ramallah, u vernietigde uw simkaart en uw vriend zorgde voor een nieuwe. Op 10 juli werd uw familie thuis aangevallen door de familie van B. en een aantal dagen later werd door de Preventieve Veiligheid een oproepingsbrief op uw naam afgegeven, u vernam dit toen u vanuit de luchthaven van Barcelona uw ouders contacteerde (zie infra).

Op 5 augustus 2018 hebt u de Westbank verlaten met een Jordaans paspoort en Spaans visum geregeld door een smokkelaar. U stak in Ariha de grens over en bleef twee dagen in Jordanië om dan vervolgens op 7 augustus 2018 naar Spanje te vliegen. Aangekomen op de luchthaven van Barcelona werd u opgewacht door een handlander van de smokkelaar die het paspoort waarmee u gereisd had van u afnam met de woorden dat u het niet meer nodig had. U verbleef hier een tijdje bij een Arabier die u hier had leren kennen. U diende hier geen verzoek om internationale bescherming in omdat u hier in België een familielid had wonen, België de Palestijnen erkent en het centrum van Europa is.

Op 10 augustus werd uw broer A. ontvoerd, mishandeld en weer vrijgelaten. U bent ervan overtuigd dat de familie van uw vriendin hiervoor verantwoordelijk is daar jullie met niemand anders problemen hebben. U vernam dit op het moment dat u al in België was, maar vóór uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Verder geeft u aan dat er nog een aantal verzoeningspogingen tussen beide families hebben plaatsgevonden die telkens op niets zijn uitgedraaid. Er werd wel een document opgesteld waarin werd aangegeven dat ze u zouden vermoorden zo ze u zouden tegenkomen, niemand van uw directe familie mocht in de buurt komen van waar ze woonden, ze mochten jullie huis niet meer aanvallen en als iemand van uw familie iemand van hun familie zou tegenkomen, dan moest hij zich omdraaien. Deze voorschriften dienden door alle partijen te worden nagekomen. Ook dit gegeven vernam u hier in België, vóór uw gesprek op de DVZ.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele identiteitskaart neer en toont u uw origineel paspoort, een originele oproepingsbrief van de Preventieve Veiligheid, een medisch attest in hoofde van uw broer A, een verzoeningsakte en foto's die de inval in jullie huis moeten staven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Zo stelt u de Westbank te hebben verlaten uit vrees voor de familie van B. , de vrouw met wie u een relatie hebt gehad terwijl ze gehuwd was met een andere man.

Aan deze door u aangehaalde problematiek kan echter geen geloof worden gehecht. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u op zich niet veel weet te vertellen over de vrouw met wie u een relatie had en met wie u in het huwelijk wenste te treden. U gevraagd wanneer ze geboren is, komt u niet verder dan 1991, doch de dag of de maand weet u niet meer, dat bent u vergeten. Gevraagd of ze broers en zussen heeft, komt u niet verder dan te vermoeden dat er twee broers in het spel zijn, maar zeker bent u daar niet van. Gevraagd uit wat voor een familie ze komt, verklaart u dat dit een grote familie is die een rol speelt bij de Palestijnse Autoriteit (PA) en daarom bekend is. Gevraagd die rol nader te omschrijven, antwoordt u 'officier bij de PA (...), ik weet niet precies wie van de familie'. Gevraagd naar meer details omtrent deze rol, stelt u slechts dit niet te weten. Gepeild naar wat u aantrok in B. , komt u niet verder dan 'haar uiterlijk, ik vond haar mooi (...), donker type, bruine ogen, ze draagt een hijab en haar lichaam was mooi'. Gevraagd wat u aantrok in haar karakter antwoordt u 'ze was heel lief'. Meer uitleg gevraagd antwoordt u 'haar uiterlijk, ik voelde me goed bij haar'. Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat uw antwoorden omtrent uw teergeliefde diepgang ontberen, u vervalt in oppervlakkigheden met uw antwoorden die op een groot deel van de vrouwelijke bevolking van toepassing zijn. Nergens onderscheidt u B. van andere meisjes/vrouwen; uw verklaring dat ze graag leest en kookt onderstreept dit enkel maar (CGVS p.8-9). Ook de vaststelling dat u quasi niets over haar familie weet te vertellen, dit terwijl u duidelijk aangeeft dat ze uit een grote en bekende familie komt die een band heeft met PA, ondermijnt nog verder uw geloofwaardigheid. U komt immers uit dezelfde regio, Balata de woonplaats van uw vriendin ligt immers op een viertal kilometer van uw woonplaats in Nablus. Daarenboven kan er toch van worden uitgegaan dat een dergelijke familie over de tong gaat en dat u dan dusdanig weinig accuraats weet te vertellen, ondermijnt dan ook, en zoals reeds werd opgemerkt, uw geloofwaardigheid. Dat u dan later in de loop van uw relaas plots verklaart dat de vader van B. een rol speelt binnen de PA, dit terwijl u even tevoren nog duidelijk te kennen had gegeven hier niets over te weten, komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede (CGVS p.8-9).

Evenmin kan het overtuigen dat u met B. had afgesproken elkaar te ontmoeten in een magazijn in Tobaz. U had deze plek uitgekozen omdat ze buiten de stad lag. U erop gewezen dat jullie, temeer u had aangegeven dat B. uit een grote familie kwam, toch niet konden uitsluiten hier wel degelijk iemand tegen het lijf te lopen, moet u toegeven dat dit effectief een risico was (CGVS p.10). Jullie toch wel nonchalante houding kan niet overtuigen temeer u stelt dat jullie, moesten jullie worden betrapt, wel eens vermoord zouden kunnen worden (CGVS p.9).

Ook wat betreft de reactie van B. 's echtgenoot kan er een bemerking worden gemaakt. Zo zou hij de sms'en ontdekt hebben die u en zijn echtgenote naar elkaar gestuurd hadden, u gebeld hebben en u te kennen hebben gegeven dat hij te weten zou komen wie u bent, hij had immers uw nummer. Gevraagd wat hij met u zou doen, antwoordt u 'hij zou me direct vermoorden'. Erop gewezen dat het dan toch niet logisch is dat hij u eerst zou bellen, u daardoor de kans gevend te vluchten, meent u dat hij niet doordacht zou hebben gehandeld en god u een kans had gegeven (CGVS p.10). Ook deze door u beschreven gang van zaken ontbeert geloofwaardigheid. Moest B. 's echtgenoot er effectief op uit zijn u

te doden, zou hij toch meer doordacht te werk zijn gegaan; door u te bellen gaf hij u immers de gelegenheid te vluchten waardoor hij de eer van zijn familie niet zou kunnen wreken.

Ronduit ongeloofwaardig is de vaststelling dat u totaal niets weet te vertellen over het lot van uw geliefde. Gevraagd hoe het nu met haar is, kunt u slechts opwerpen 'ik weet niets over haar, moesten ze haar vermoord hebben dan zou iedereen erover spreken, ik vermoed dat ze nog leeft'. Gevraagd of ze nog gehuwd is en waar ze nu woont, kunt u slechts antwoorden hieromtrent niets te weten. Nagegaan of u informatie hebt proberen te vergaren, komt u niet verder dan dat u machteloos bent en gezien het een delicate kwestie is durft u het niet aan iedereen vragen, daarenboven kan uw familie in dezer niets doen en waren ze van mening dat uw relatie fout was (CGVS p.10). Gezien het hier de vrouw betreft met wie u de rest van uw leven wenste door te brengen, een vrouw die daarenboven al gehuwd was en daardoor een moeilijk traject zou moeten afleggen om te kunnen scheiden, kan uw totaal ongeïnteresseerde houding niet overtuigen.

Evenmin overtuigt u wanneer u ten overstaan van het CGVS aangeeft dat uw broer A. werd ontvoerd en geslagen door de familie van uw vriendin; u zou dit in België hebben vernomen nog vóór uw voorbereidend gesprek op DVZ, doch u zou het toen niet hebben verteld omdat men u zou gezegd hebben het kort te houden (CGVS p.11). Net zomin hebt u bij DVZ gerept over het gegeven dat er verzoeningspogingen zouden hebben plaatsgevonden tussen beide families waarbij als resultaat uit de bus kwam dat uw familie buiten schot zou worden gelaten, doch u vogelvrij werd verklaard, ook dit zou u niet eerder hebben verteld omdat men u gevraagd had bondig te zijn (CGVS p.11). Gezien deze door u aangehaalde elementen essentieel zijn om 'de actualiteit' van uw vrees te staven, is het totaal ongeloofwaardig dat u dergelijke gebeurtenissen nooit eerder zou hebben vermeld, ze betreffen immers de kern van uw relaas.

Ook met betrekking tot de door u beweerde reisweg kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt. U gevraagd waar het paspoort is waarmee u bent gereisd, antwoordt u dat een handlanger van de smokkelaar dit zou hebben afgenomen bij aankomst op de luchthaven van Barcelona. De reden hiervoor was dat u het niet meer nodig had. U gevraagd of de smokkelaar u vertrouwd had gemaakt met de personalia op 'uw paspoort', antwoordt u dat jullie niet hadden gesproken over details (...). Gepeild of dit wilde zeggen dat u niet vertrouwd was met de personalia op het paspoort, beaamt u dit. Vervolgens gevraagd wat u dan zou gedaan hebben in geval van een controle, antwoordt u 'ik moest vluchten'. Gezien dit geen pertinent antwoord is werd de vraag u opnieuw gesteld en geeft u aan 'ik ga reizen en punt uit, ik dacht er niet aan' (CGVS p.4). Ook deze gang van zaken is niet geloofwaardig, moest u al de moeite nemen veel geld te betalen aan een smokkelaar kan er toch van uitgegaan worden dat hij u op zijn minst vertrouwd zou hebben gemaakt met de gevoerde identiteit op uw reisdocument, kennis hieromtrent is immers essentieel om een identiteitscontrole te doorstaan en uw reis te kunnen vervolgen. Uw onwetendheid hieromtrent brengt niet alleen het succes van uw reis in gevaar, docht betekent ook een risico voor zijn netwerk.

Het gegeven dat u dan ook nog eens nalaat in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen doet nog verder afbreuk aan uw verklaringen. Moest u effectief dusdanig voor uw leven vrezen als u wil laten uitschijnen, dan kan het totaal niet overtuigen dat u, éénmaal aangekomen in Spanje, zich daar niet tot de bevoegde instantie zou wenden om asiel aan te vragen. U naar de reden hiervoor gepeild, komt u niet verder dan dat u hier een familielid hebt, België het centrum is van de Europese Unie, de Palestijnen erkent en 'de kwestie onderzoekt' (CGVS p.4). Het hoeft geen betoog dat uw houding niet in overeenstemming is met de door u beweerde vrees.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. De door u neergelegde stukken doen geen afbreuk aan deze appreciatie: de stukken die betrekking hebben op uw identiteit staan hier op zich niet ter discussie. Wat betreft de oproepingsbrief dd.06.08.2018 en het document in kader van de verzoening dd.31.08.2018 dient opgemerkt dat dergelijke stukken enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, iets wat in uw hoofde totaal het geval niet blijkt te zijn. Wat betreft het medisch attest in hoofde van uw broer dd.28.08.2018 dient opgemerkt dat, zo er al geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat uw broer iets zou zijn wedervaren, uit dit attest niet valt op te maken wie hiervoor verantwoordelijk zijn noch in welke omstandigheden hij zijn verwondingen zou hebben opgelopen. Wat betreft de foto's dient opgemerkt dat hier niet uit valt af te leiden waar deze foto's genomen zijn, noch de reden voor de wanorde en schade kan worden vastgesteld.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn

regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever (zie de COI Focus Cisjordanie- Situation sécuritaire, 1 december 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_cisjordanie_-_situation_securitaire_20201201.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten.

De aankondiging begin 2020 door de Amerikaanse president Donald Trump van zijn plan voor het Midden-Oosten, dat voorziet in de erkenning van Jeruzalem als de Israëlische hoofdstad en de Israëlische soevereiniteit over de gehele Jordaanvallei en de nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever, die door de Palestijnse Autoriteit en Hamas werd afgewezen, leidde tot protestdemonstraties op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook. In reactie op het voornemen van de nieuwe Israëlische regering om vanaf 1 juli 2020 een deel van de Westelijke Jordaanoever te annexeren, kondigde de Palestijnse president op 19 mei 2020 aan dat de Palestijnse Autoriteit zich vrij achtte van alle overeenkomsten met Israël en de Verenigde Staten, met inbegrip van de afspraken met betrekking tot de coördinatie van de veiligheid. Na de opschorting van het annexatieproject kondigde de Palestijnse Autoriteit, in het kader van de op 15 september 2020 ondertekende overeenkomsten tussen Israël en twee Arabische Golfstaten, op 17 november 2020 de hervatting van de veiligheid en de civiele coördinatie met de Israëlische autoriteiten aan.

In 2020 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidstroepen, dewelke meestal voorvielen in het kader van Israëlische raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd. Ook zijn Israël's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding. In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlische veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlische burgers die in de nederzettingen wonen.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernements. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen nietgewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissarisgeneraal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapend conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel

risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat u nergens in de loop van uw verklaringen melding maakt van dergelijke omstandigheden. U beperkt zich tot de door u geschetste problematiek naar aanleiding van uw relatie met een getrouwde vrouw en u, op het einde van het onderhoud gevraagd of u nog iets toe te voegen heeft aan uw verklaringen, slechts aangeeft dat u al een hele tijd 'ver bent van uw familie' (CGVS p.12).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het beginsel van behoorlijk bestuur "dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing", van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (hierna: Kwalificatierichtlijn), alsook van de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht.

2.2. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming geen rekening houdt met de plaatselijke context, namelijk de socio-economische situatie, het religieus aspect en de traditionele samenleving. Ze wijst erop dat haar relatie in 2018 begon toen zij reeds 26 jaar oud was. Zowel de religie als de traditie laten niet toe om vrij met een meisje om te gaan zoals in Europa. Zij vervolgt dat: "Vroeg huwen is de enige oplossing om aan seksuele relaties te geraken en een "normaal" leven leiden.

Met een meisje omgaan in alle vrijheid , met of zonder seksuele relaties is volledig onmogelijk in de Westbank net als in Gaza. Het hoort derhalve ok niet bij de gewoonten dat men elkaar "grondig" leer kennen gedurende een zekere periode ; voor men de beslissing neemt met iemand te huwen..

De meeste huwelijken worden door de familie geregeld en het jong koppel heeft vaak geen kans om zijn mening te uiten. Aak wordt het huwelijk ook binnen de gezinnen geregeld en wordt een nicht als toekomstige bruid voorgesteld.

Huwen is echter kostelijk : de ouders zoeken voor hun dochter een man die hun gezin ontlast en in staat is zelfstandig een familie te onderhouden, vrouw en kinderen inbegrepen...

De man wordt ook vermoeden de ouders te willen en kunnen steunen wanneer zij zelf niet meer in staat zullen zijn te werken...

Dat de verzoekende partij op 26 jarige leeftijd nog niet getrouwd of verloofd was bij gebrek aan een voldoende stabiele loopbaan en spaargeld om ergens aanvaard te worden.

Zij was nog maagd en vroom toen zij B. leerde kennen.

De verzoekende partij had geen ervaring met meisjes en was direct erg gestoord door de jonge vrouw die , verzoekster zich nu realiseert, duidelijk meer ervaring had dan hij.

Zij was immers reeds een tijdje gehuwd geweest met een man die naar haar eigen zeggen, zijn eisen oplegde.

De verzoekende partij weet niet of B. eerlijk is geweest met haar, of zij al dan niet werkelijk door hem aangetrokken was ofwel of zij louter naar afwisseling en avontuur zocht...

Zij weet evenmin of haar zoektocht naar troost al dan niet eerlijk, oprecht en spontaan was.. .of louter comedie om hem uit te lokken en hem te verleiden. ...

Thans heeft de verzoekende partij eerder het gevoel dat het meisje zeker naar afleiding zocht en binnen haar huwelijk niet gelukkig was, doch dat zij er niet serieus aan dacht een echtscheiding aan te vragen en met hem te trouwen en vluchten.

Dat de verzoekende partij dat thans niet meer denkt, daar de vrouw binnen een heel welvarende familie leefde en dat hijzelf weinig aan te bieden had... Reden waarom hij trouwens niet gehuwd geraakte op 26 jarige leeftijd.

Deze gedachtegang is ook één van de redenen waarom de verzoekende partij zich thans weinig of geen vragen stelt ivm wat met het meisje gebeurde na zijn vertrek;

Van op afstand bekeken heeft de verzoekende partij het gevoel in een valstrik te zijn gevallen en dat de jonge vrouw van zijn al te lange onthouding misbruik heeft gemaakt.

Dat de verzoekende partij in fine inderdaad heel weinig weet over de jonge dame die de aanleiding was voor de problemen en de vlucht uit de Westbank...

Naast het feit dat hij verliefd was geraakt en seksueel aangetrokken was heeft de relatie van de verzoekende partij met het meisje slechts weinig tijd geduurd, nl van begin april 2018 tot 02 juli 2018 hetzij slechts drie maand en 2 dagen! Drie maand en 2 dagen gedurende dewelke zij haar slechts 4 keren materieel kon ontmoeten.

Dat het meisje zich in een eerste fase zich slechts met haar voornaam voorstelde, dat zij pas eind juni een meer volledig relaas maakte van haar leven en van de wanhoop waarin zij verkeerde...

Pas later vernam hij tot welke familie zij toebehoorde en wie aldus haar echtgenoot was.

Dat de verzoekende partij geen bewezen uitleg kan geven voor de reactie van de echtgenoot van B. die haar meteen telefonisch bedreigde.

Dat de verzoekende partij vooreerst laat bemerken dat men de Westbank niet zo gemakkelijk kan verlaten, zodat de vluchtmogelijkheden vrij beperkt zijn;

Dat daarnaast niet iedereen in staat is om een vertrek te organiseren en te betalen;

Dat de kans dat de man die met zijn vrouw omging effectief en op korte tijdspanne zou kunnen vertrekken was derhalve vrij beperkt.

Dat de verzoekende partij verder van oordeel is dat de mensen die in haar land machtig zijn , omwille van het geld of omwille van relaties met de autoriteiten of omwille van beiden , niet als gewone mensen handelen .

Het zijn mensen met heel veel pretentie en hoge eigen dunk die ervan overtuigd zijn dat niets hen zal weerstaan.

Het is derhalve niet uit te sluiten dat de man uit woede reageerde , zonder verder na te denken, zelfzeker dat de verzoekende partij hem niet kon ontsnappen..."

Vervolgens citeert de verzoekende partij uit Wikipedia om de problematiek van de nederzettingen in de Westelijke Jordaanoever te schetsen. De uitbreiding van de nederzettingen is voor de Palestijnen een constante uitdaging van de Israël. Zij meent dat ze in een bijzonder grote armoede zal vertoeven in geval van terugkeer, gelet op de algemene hoge werkeloosheid en de gemiddeld heel lage lonen. Ze geeft aan dat de armoede zodanig aanwezig is dat kinderarbeid heel veralgemeend is. Ook citeert ze uit een krantenartikel uit februari 2020 om aan te geven dat de lonen er bijzonder laag zijn. Ze vervolgt dat de situatie er verslechtert. Zowel het geweld als de onzekerheid escaleren. Hiervoor citeert de verzoekende partij uit een aantal krantenartikelen en een persbericht van de Verenigde Naties met betrekking tot de financiële crisis bij UNRWA.

Voorts stelt de verzoekende partij dat omwille van de crisis en de oorlog in Gaza ook de situatie escaleert in de Westelijke Jordaanoever. Wederom citeert de verzoekende partij uit verschillende krantenartikelen.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 24 november 2021 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan de COI Focus "Cisjordanie – Situation sécuritaire" van 7 oktober 2021 met weergave van de weblink.

3.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij eveneens overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer, waarbij ze ingaat op de actuele veiligheidssituatie in de westelijke Jordaanoever en citeert uit verschillende (pers)artikelen.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker laat verder na uiteen te zetten op welke wijze hij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit geregistreerd is bij UNRWA en dat hij nooit een beroep heeft gedaan op de bijstand van dit agentschap.

Uit de gegevens van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker geen Palestijnse vluchteling is die valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, zoals omschreven in de UNHCR “Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van december 2017.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen of argumenten aan waaruit blijkt dat deze pertinente vaststellingen niet correct zouden zijn.

Bijgevolg moet het onderhavig verzoek om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Verzoeker verklaart dat hij uit de Westbank gevlucht is uit vrees voor de familie van B., de vrouw met wie hij een relatie had, terwijl zij met een andere man gehuwd was. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

8.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij haar originele paspoort, haar originele identiteitskaart, een originele oproepingsbrief van de Preventieve veiligheid, een medisch attest in hoofde van haar broer A., een verzoeningsakte en foto's die een inval in haar ouderlijk huis moeten staven.

Haar identiteitskaart en paspoort hebben betrekking op identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden.

Wat betreft de oproepingsbrief van 6 augustus 2018 kan de Raad enkel vaststellen dat deze brief niet aangeeft waarom de verzoekende partij opgeroepen werd. Bijgevolg volstaat deze brief op zich niet om tot de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten. De verzoekende partij brengt ook een document bij waarin wordt aangegeven dat er op 31 augustus 2018 een verzoening plaatsgevonden heeft tussen de familie H. en de familie K. De verzoeningsakte verwijst enkel naar een incident die plaatsgevonden heeft, maar preciseert niet over welk incident het gaat en wanneer het plaatsgevonden heeft. Het document is dermate vaag, dat het op zich niet volstaat om de voorgehouden vluchtmotieven van de verzoekende partij als geloofwaardig te kwalificeren.

Uit het medisch attest van 28 augustus 2018 blijkt enkel dat de genaamde A.B.Y.H bepaalde letsels heeft. Er kan niet opgemaakt worden in elke omstandigheden hij zijn verwondingen opgelopen heeft en wie hiervoor verantwoordelijk zou zijn. Daarenboven verklaart verzoeker dat hij niet weet hoe zijn broer zijn verwondingen opgelopen heeft (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p.11). Uit de foto's valt noch af te leiden waar deze foto's genomen zijn, noch de reden voor de wanorde en schade kan worden vastgesteld.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

8.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van verzoekers verklaringen, hij geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat:

(i) verzoeker niet veel weet te vertellen over de vrouw met wie hij een relatie had en met wie hij in het huwelijk wenste te treden:

(a) hij kent enkel haar geboortjaar, maar niet de maand en de dag waarop ze verjaart daar hij dit vergeten is.

(b) verzoeker vermoedt dat zij twee broers heeft, maar is daar niet zeker van.

(c) verzoeker enerzijds verklaart dat B. afkomstig was uit een grote familie is die een rol speelt bij de Palestijnse Autoriteit (hierna: PA) en daarom bekend is, maar anderzijds kan verzoeker deze rol niet nader omschrijven.

(ii) verzoeker in oppervlakkige antwoorden vervalt wanneer hem gevraagd wordt waarom hij B. aantrekkelijk vond. Ze ontberen diepgang en zijn op een groot deel van de bevolking toepasselijk.

(iii) *“Evenmin kan het overtuigen dat u met B. had afgesproken elkaar te ontmoeten in een magazijn in Tobaz. U had deze plek uitgekozen omdat ze buiten de stad lag. U erop gewezen dat jullie, temeer u had aangegeven dat B. uit een grote familie kwam, toch niet konden uitsluiten hier wel degelijk iemand tegen het lijf te lopen, moet u toegeven dat dit effectief een risico was (CGVS p.10). Jullie toch wel nonchalante houding kan niet overtuigen temeer u stelt dat jullie, moesten jullie worden betrapt, wel eens vermoord zouden kunnen worden (CGVS p.9).”*

(iv) het weinig geloofwaardig is dat de echtgenoot van B. toen hij de sms'en die zijn vrouw en verzoeker uitwisselenden, verzoeker telefoneerde daar hij op deze manier verzoeker de gelegenheid bood te vluchten waardoor hij de eer van zijn familie niet zou kunnen wreken.

(v) verzoeker niets weet te vertellen over het lot van zijn geliefde. Gezien het hier de vrouw betreft met wie verzoeker de rest van zijn leven wenste door te brengen, een vrouw die daarenboven al gehuwd

was en daardoor een moeilijk traject zou moeten afleggen om te kunnen scheiden, kan verzoekers totaal ongeïnteresseerde houding niet overtuigen.

(vi) *“Evenmin overtuigt u wanneer u ten overstaan van het CGVS aangeeft dat uw broer A. werd ontvoerd en geslagen door de familie van uw vriendin; u zou dit in België hebben vernomen nog vóór uw voorbereidend gesprek op DVZ, doch u zou het toen niet hebben verteld omdat men u zou gezegd hebben het kort te houden (CGVS p.11). Net zomin hebt u bij DVZ gerept over het gegeven dat er verzoeningspogingen zouden hebben plaatsgevonden tussen beide families waarbij als resultaat uit de bus kwam dat uw familie buiten schot zou worden gelaten, doch u vogelvrij werd verklaard, ook dit zou u niet eerder hebben verteld omdat men u gevraagd had bondig te zijn (CGVS p.11). Gezien deze door u aangehaalde elementen essentieel zijn om ‘de actualiteit’ van uw vrees te staven, is het totaal ongeloofwaardig dat u dergelijke gebeurtenissen nooit eerder zou hebben vermeld, ze betreffen immers de kern van uw relaas.”*

(vii) verzoekende partij aangeeft dat zij met een vervalst papsoort gereisd heeft, dat zij bij aankomst op de luchthaven in Barcelona aan de smokkelaar teruggegeven heeft, doch niet weet welke identiteitsgegevens op voormeld papsoort stonden, is weinig aannemelijk daar kennis hierover essentieel is om een identiteitscontrole te doorstaan om alzo haar reis te kunnen vervolgen. Verzoekers onwetendheid hieromtrent brengt niet alleen het succes van zijn reis in gevaar, docht betekent ook een risico voor het netwerk van de smokkelaar.

(viii) verzoeker heeft nagelaten in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen wat nog verder afbreuk aan zijn verklaringen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering van de commissaris-generaal verkeerd is.

In het verzoekschrift erkent verzoeker dat hij weinig weet te vertellen over de vrouw B., maar dat zij mekaar slechts sinds drie maanden en twee dagen kenden en dat hij niet weet of B. oprecht was met hem. De korte duur en het overspelig karakter van de voorgehouden relatie zijn geen afdoende verschoning voor verzoekers onwetendheid, daar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wees op een intens contact. Immers, tijdens het persoonlijk onderhoud stelt verzoeker dat ze telefoonnummers uitgewisseld hebben, dat ze heel close waren en dat ze veel spraken als ze mekaar zagen (NPO, p.8). Verder haalt verzoeker ook aan dat B. hem alles over haar leven verteld heeft en dat ze over hun toekomst samen spraken (NPO, p.9). Ook stelt verzoeker enerzijds dat de familie van B. een grote familie was die een rol speelde bij de PA, maar dat hij niet weet welke rol dit was en wie uit haar familie deze rol opnam (NPO, p.8), om anderzijds later tijdens het persoonlijk onderhoud te verklaren dat het haar vader is die een rol speelt binnen de PA (NPO, p.9). Het betreffen aldus onsamenhangende verklaringen van de verzoekende partij, die de geloofwaardigheid van haar relatie ondermijnen. Daarenboven kan de verzoekende partij geenszins verklaren waarom zij tot B. aangetrokken was. Zij beperkt zich tot algemene verklaringen, die verder de geloofwaardigheid van de voorgehouden relatie ondermijnen. Dit knelt des te meer dat verzoeker verklaart dat hij met haar wou trouwen, de relatie verder gezet heeft toen hij vernam dat ze gehuwd was en afkomstig was uit een vooraanstaande familie.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de echtgenoot van B. hem eerst telefonisch bedreigd heeft daar het niet gemakkelijk is om de Westbank te verlaten en de mensen daar bovendien niet de middelen voor hebben. Hiermee gaat verzoeker eraan voorbij dat hij verklaard heeft dat de echtgenoot van B. niet op de hoogte was van de identiteit van verzoeker, aldus kon hij ook niet inschatten of verzoeker al dan niet over de middelen en de mogelijkheid beschikte om de Westelijke Jordaanoever al dan niet te ontvluchten. Het betoog van verzoeker doet aldus geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing waar wordt aangegeven dat: *“Ook wat betreft de reactie van B. 's echtgenoot kan er een bemerking worden gemaakt. Zo zou hij de sms'en ontdekt hebben die u en zijn echtgenote naar elkaar gestuurd hadden, u gebeld hebben en u te kennen hebben gegeven dat hij te weten zou komen wie u bent, hij had immers uw nummer. Gevraagd wat hij met u zou doen, antwoordt u 'hij zou me direct vermoorden'. Erop gewezen dat het dan toch niet logisch is dat hij u eerst zou bellen, u daardoor de kans gevend te vluchten, meent u dat hij niet doordacht zou hebben gehandeld en god u een kans had gegeven (CGVS p.10). Ook deze door u beschreven gang van zaken ontbeert geloofwaardigheid.*

Moest B. 's echtgenoot er effectief op uit zijn u te doden, zou hij toch meer doordacht te werk zijn gegaan; door u te bellen gaf hij u immers de gelegenheid te vluchten waardoor hij de eer van zijn familie niet zou kunnen wreken."

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat alhoewel hij reeds zesentwintig jaar oud was op het ogenblik van zijn vertrek uit de Westelijke Jordaanoever, hij niet over voldoende financiële middelen beschikte om te trouwen, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven heeft dat hij werk en spaargeld had (NPO, p.10). Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker niet aangegeven dat hij niet over afdoende financiële middelen beschikte om een geschikte huwelijkspartner te vinden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij nu beseft dat B. waarschijnlijk eerder uit was op afwisseling en avontuur, vindt dit geen grondslag in de notities van het persoonlijk onderhoud alwaar verzoeker aangeeft dat ze met mekaar wilden huwen en B. de scheiding zou aanvragen (NPO, p.10).

De verzoekende partij komt voor het overige niet verder dan het louter volharden in haar eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor haar leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, niet worden aangevuld met voldoende samenhangende en aannemelijke verklaringen.

De Raad besluit dat de verzoekende partij er niet in slaagt om de bovenvermelde bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het relaas en zijn pertinent alsook correct. Deze bevindingen blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

8.4. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

8.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

8.6. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar de Westbank een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene situatie op de Westbank vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen volgt.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoeker erop wijst dat de Verenigde Naties, naast het voortdurende geweld tegen burgers op de Westelijke Jordaanoever, ook de sloop en inbeslagname van Palestijnse eigendommen betreurt, die de burgers in extreme armoede hebben gestort, stelt de Raad op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeker op geen enkel moment heeft verklaard het slachtoffer te zijn geworden van dergelijke problemen, zodat de verwijzing naar allerlei algemene informatie daarover *in casu* niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij in de aanvullende nota een betoog ontwikkelt omtrent UNRWA en aangeeft dat UNRWA een financiële crisis kent, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet bij UNRWA geregistreerd is en evenmin beroep deed op bijstand van UNRWA. Bijgevolg is het betoog van de verzoekende partij niet dienstig.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren op de Westelijke Jordaanoever zou hebben gekend.

9.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Waar verzoeker erop wijst dat de commissaris-generaal zelf aangeeft dat de bezetting op de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn op de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen niet-gewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, moet de Raad in de eerste plaats opmerken dat verzoeker op geen enkel moment heeft verklaard het slachtoffer te zijn geworden van dergelijke incidenten of problemen.

Voorts heeft de commissaris-generaal zich niet beperkt tot deze vaststellingen doch in de eerste plaats heeft aangestipt dat er geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëliische strijdkrachten en verder het volgende heeft gemotiveerd: *“Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen nietgewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissarisgeneraal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat u nergens in de loop van uw verklaringen melding maakt van dergelijke omstandigheden. U beperkt zich tot de door u geschetste problematiek naar aanleiding van uw relatie met een getrouwde vrouw en u, op het einde van het onderhoud gevraagd of u nog iets toe te voegen heeft aan uw verklaringen, slechts aangeeft dat u al een hele tijd 'ver bent van uw familie' (CGVS p.12)."

Bovendien kan nog gewezen worden op de volgende overwegingen uit de aanvullende nota die verweerder op 24 november 2021 bij de Raad heeft neergelegd: "Uit voornoemde COI Focus blijkt vooreerst dat er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten.

In 2021 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidstroepen, dewelke meestal voorvielen in het kader van Israëlische raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd. Ook zijn Israël's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding.

In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlische veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlische burgers die in de nederzettingen wonen.

De spanningen over plannen voor gedwongen uitzettingen in de wijk Sheikh Jarrah in Jeruzalem en acties van de Israëlische politie op de Esplanade of the Mosques escaleerden in april en mei 2021 tot botsingen tussen Palestijnen, Israëlërs en Israëlische veiligheidstroepen. De spanningen namen toe met de arrestatie door de Israëlische politie van Palestijnen die bezig waren met de voorbereidingen van de Palestijnse verkiezingen, en vervolgens toen Mahmoud Abbas op 29 april 2021 besliste om de verkiezingen sine die uit te stellen. De golf van Palestijnse protesten verspreidde zich naar de Westelijke Jordaanoever en in verschillende Israëlische steden. Het geweld bereikte een hoogtepunt op 14 mei 2021, een "dag van woede" voor de Palestijnen, toen tien Palestijnen werden gedood door de Israëlische troepen op de Westelijke Jordaanoever.

Volgens Israëlische defensiefunctionarissen heeft de langdurige afwezigheid van Palestijnse veiligheidstroepen en de verzwakking van de invloed van de PA in de afgelopen twee jaar in sommige gevoelige gebieden van de Westelijke Jordaanoever, een veiligheidsvacuüm doen ontstaan in Burqin en Qabatya bij Jenin en in rurale gebieden nabij Hebron. Daar hebben zich, met steun van de lokale bevolking, gewapende groepen gevormd die banden hebben met Hamas en de PIJ (Palestijnse Islamitische Jihad). Eind september 2021 vonden er Israëlische invallen plaats om enkele van deze groepen te ontmantelen.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernements. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen nietgewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissarisgeneraal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad merkt op dat de recente ontwikkelingen waarover verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota informatie bijbrengt er niet op wijzen dat de hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie niet langer actueel of correct is. Dat er zich naar aanleiding van concrete gebeurtenissen opflakkeringen van het geweld kunnen voordoen in de Westelijke Jordaanoever en dat daarbij ook burgerslachtoffers kunnen vallen, wordt in voormelde analyse terdege in rekening genomen. Uit de informatie die verzoeker bijbrengt kan niet blijken dat er sprake zou zijn van een sterke toename van het aantal burgerslachtoffers dat bij dergelijke incidenten te betreuren valt. Voorts blijkt uit de informatie geciteerd in het verzoekschrift en de aanvullende nota ook dat blijkt enerzijds het gros van het geweld in de Westelijke Jordaanoever eerder doelgericht van aard is en verband houdt met manifestaties tegen Israël en de nederzettingenpolitiek van Israël en dat anderzijds het niveau van het willekeurig geweld dermate laag blijft dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om louter door hun aanwezigheid aldaar het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ook waar verzoeker aanvoert dat er belangrijke beperkingen op de bewegingsvrijheid van Palestijnen in de Westelijke Jordaanoever opgelegd worden door Israël, dat in 2002 met de bouw van een veiligheidsmuur werd begonnen die de groene lijn vastgelegd in 1949 niet volgt; dat Israël minder en minder officiële vergunningen voor het overschrijden van de veiligheidsmuur toekent, kan dit het oordeel van de Raad niet ombuigen, nu deze elementen geen betrekking hebben op het niveau van het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de situatie in de Westelijke Jordaanoever voldaan zijn.

9.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS